

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΑΔ'

Ἡ κατηγορία ὄντως ἐκινδύνευε νὰ καταπέσει, ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ δολοφονία εἶχε διαπραχθῇ.

Τὴν προτεραίαν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καφενείου τῆς Λίλης, ὁ κύριος Ἐβλὲν, ἦλθε καὶ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν ἀνακριτὴν τὰς ὑποψίας του ὅτι ἡ ἀνάκρισις, ἥτις ἐγένετο εἰς τὴν κατοικίαν του, δὲν ἦτο πλήρης· εἰς τῶν ὑπηρετῶν, ὁ Ἑρνέστος Πράτ, ἐπωφεληθεὶς τῆς ἀπουσίας του, ἀφῆκε φίλον του τινὰ εἰς τὴν θέσιν του τὴν νύκτα τῆς ἐννάτης πρὸς τὴν δεκάτην.

— Ποίαν ἀφορμὴν ἔχετε νὰ νομίζετε τοῦτο;

— Ἡ κυρία Λωρέν, ἥτις ἦτο εἰς τὸ γραφεῖον, δὲν ἀναγνωρίζει εἰς τὸν Ἑρνέστον, τὸν ὑπρέτην ὁ ὁποῖος ἐσερβίριζε τὰ τραπέζια τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς.

— Ἡρώτησατε τὸν ὑπρέτην;

— Ὁχι, κύριε. Δὲν ἠθέλησα νὰ τοῦ εἶπω τίποτε πρὶν σὺς ὁμιλήσω.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπομένης ἡμέρας ὁ Πράτ καὶ ὁ Δαρνὲς προσεκλήθησαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ὁ κύριος Θουριὲ ἀνεμνησκέτο τῶν ἐνδοιασμῶν καὶ τοῦ βεβιασμένου ὕφους τοῦ Πράτ, καὶ ἦτο ἤδη πεπεισμένος ὅτι αἱ ὑπόνοιαι τοῦ Ἐβλὲν θὰ ἦσαν ἀκριβεῖς. Πράγματι, ἀφοῦ ἀπὸ τινος στιγμᾶς ὁ Πράτ ἐδοκίμασε ν' ἀρνηθῇ, φοβηθεὶς ἐκ τῆς αὐστηρᾶς τοῦ κυρίου Θουριὲ φωνῆς, ὡμολόγησε τέλος ὅτι εἶχε διέλθει τὴν ἐσπέραν καὶ τὴν νύκτα τῆς ἐννάτης ἐντὸς τοῦ καταστήματος τοῦ κυρίου του.

— Ἐννοεῖται, ὅτι, καλὸς τις φίλος σὲ ἀνεπλήρωσε.

— Μάλιστα, κύριε.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Λέων Κλαβελών, ἀρχαῖος ὑπρέτης.

Καὶ ἔδωκε τὴν διεύθυνσίν του. Ὁ κύριος Θουριὲ προσεκάλεσεν αὐτὸν ἀμέσως.

Ὁ Κλαβελών δὲν ἐβράδυνε νὰ προσέλθῃ καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἐνεθυμεῖτο κάλλιστα τὸν βραδύναντα πελάτην, τὸν ὁποῖον ἡ ἀναγκάσθη νὰ εἰδοποιήσῃ ἅμα παρῆλθεν ἡ πρώτη ὥρα.

Περιέγραψε τὸ ἄτομον ἐκεῖνο, τὰ δὲ χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα παρέστησεν, ὁμοιάζον ἀκριβῶς πρὸς τὰ τοῦ Λαυρέντιου, ἀνεμνήσθη αὐτομάτως τὴν περίστασιν τοῦ δεκαφράγκου, ὅπερ ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ εὑρέθη μετὰ στιγμὴν ἀναζητήσεως.

Ἀστυνομικὸς κλητὴρ, τῆς αὐτῆς μετὸν Λαυρέντιον ἡλικίας, καὶ ἐνδεδυμένος σχεδὸν ὡς αὐτός, προσεκλήθη.

— Τὸν ἀναγνωρίζεις; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριὲ τὸν μάρτυρα.

— Ὁχι, εἶπεν αὐτὸς μετὰ τινων στιγμῶν ἐξέτασιν, δὲν εἶνε αὐτός.

Ὅτε τοῦναντίον ὁ Λαυρέντιος παρυσίασθη,

— Αὐτὸς εἶνε! εἶπεν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμφιβολίας.

Μαθὼν περὶ τίνος ἐπρόκειτο ὁ Λαυρέντιος ἀνεσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς καὶ ἐλπίδος.

Οὕτως ἡ κατηγορία ἐμελλε νὰ προσκρούσῃ κατὰ παραδόξου κωλύματος. Ὁ Λαυρέντιος εἶχε διαπράξει τὸ ἔγκλημα καὶ αἱ ἀποδείξεις τούτου ἦσαν ἀφθονοί· ἀλλὰ κατὰ ποίαν στιγμὴν τὸ εἶχεν ἐκτελέσει;

Ἄν ὑπετίθετο ὅτι τὸ ἔγκλημα ἐξετελέσθη πρὸ τῆς εἰς τὸ καφενεῖον τῆς Λίλης διαμονῆς, εἶχον ἐναντίον τὴν ἡκιστα προκεχωρηκυῖαν ὥραν καὶ τὴν ἀναρρίχισιν—τὸ συμπέρασμα τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἱατροῦ Σεριζιέ—τὴν κατάθεσιν τῆς Μαριέττας, ἥτις δὲν εἶχε κοιμηθῇ παρὰ τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν, ἂν δὲ τοῦναντίον ὁ φόνος διεπράχθη μετὰ, δὲν ὑπελείποντο παρὰ πεντήκοντα μὲν λιπαρά, καὶ εἶνε γνωστὸν μετὰ πόσης δυσκολίας ὁ Μούλ εἶχε προλάβει τὸ πείραμα κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα. Ἐκτὸς τούτου, ὁ κύριος Μερὰκ δὲν ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν Λαυρέντιον περὶ τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν περιπατοῦντα εἰς τὴν λεωφόρον;

Ὁ κύριος Θουριὲ μάλιστα ἐσυλλογίζετο, δὲν ἠδυνήθη νὰ διευκρινίσῃ τὰς δυσκολίας ταύτας. Ὑπῆρχεν ἐν τούτοις ἑμμεσὸς τις τρόπος, ὅπως καταπολεμηθῶσιν, ἡ συσσώρευσις τούτεστι τοσούτων ἀποδείξεων ἐπὶ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ τῆς ἐκτελέσεως, ὥστε νὰ μὴν ἀσχοληθῶσι πλέον ἐπὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν αὕτη ἐγένετο. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον αἱ δηλώσεις τῆς Πουλχερίας, ἃς ἠδύναντο πρὶν νὰ θεωρήσωσιν ὡς περιττάς, ἐλάμβανον μεγίστην σπουδαιότητα.

Ἀλλὰ πῶς νὰ τὰς ἐπιτύχωσιν; Ἡ ἐπιτηδειότης, ἡ ἐκφρόβισις εἰς οὐδὲν εἶχον καταλήξει.

Ὁ Μούλ εἶχεν ἐπιφορτισθῇ νὰ διοργανώσῃ περὶ τὴν νεάνίδα ἄγρυπνον ἐπιτήρησιν. Ὁ κύριος Θουριὲ τὸν προσεκάλεσε.

— Λοιπὸν! ἐπετύχατε τίποτε;

— Τίποτε, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος μὲ λυπηρὸν ὕφος. Τὴν κόρην αὐτὴν, μόνις ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς, τὴν ἡκολούθησαν κατ' ἐντολήν μου. Ἐπανῆλθεν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τῶν κυρίων τῆς, οἵτινες ὅμως σκανδαλισθέντες ἐκ τῶν σχέσεών της μετὰ τοῦ Δαλισιέ καὶ ἀγανακτήσαντες, διότι ἦτο ἀναμειγμένη εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, τὴν ἀπέδιλξαν ἀμέσως. Ἡ ἀναγκάσθη νὰ ἐνοικιάσῃ ἐν δωμάτιον εἰς μίαν πενιχρὰν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Δουλόν, ὅπου μετέφερε τὰ πράγματά της· τὸ ὑπερφῶν, τὸ ὁποῖον ἀφῆκε, ἠρουνήθη καὶ πάλιν ἀλλὰ οὐδὲν εὑρέθη. Τῇ ἐπεμψα μίαν γυναικα μικρέμπορον ψιλικῶν, ἡ ὁποία κατάρθωσε νὰ σχετισθῇ μετ' αὐτῆς. Δὲν ἔχει διόλου χρήματα. Χθές, καθ' ἣν ὥραν εἶχεν ἐξέλθει διὰ νὰ προμη-

θευθῇ ἐργασίαν, εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἠρουνήσαν πανταχοῦ· οὐδὲν! Ἡ ἐμπορὸς μου, ἡ ὁποία εἶνε ἐπιτηδεῖα πολὺ, θωπεύουσα δῆθεν αὐτὴν τὴν ἐψηλάφισεν, ἀλλ' εἰς μάτην, δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε ὑποπτον. Καὶ ὅμως ὑπάρχει κἄτι τι. Τί; Ἴσως τὸ ἐγχειρίδιον! Πρέπει ἀφεύκτως νὰ τὸ λάβωμεν.

— Ἀναμφιβόλως, εἶνε μάλιστα ἀναγκαιότατον τὴν ὥραν παρὰ ποτε. Ποῖον μέσον σκοπεύετε νὰ μεταχειρισθῆτε;

Ὁ Μούλ συνωφρυνθῇ.

— Ὁμολογῶ, εἶπεν, ὅτι δὲν γνωρίζω. Εἰς μάτην συλλογίζομαι. Δὲν εὑρίσκω τίποτε. Νὰ ἐπαναλάβω τὰ αὐτὰ εἶνε ἀνωφελές· θὰ ἐπιμεινῇ...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τῶν φυλάκων τοῦ δεσποτηρίου ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν ἀνακριτὴν.

— Τί τρέχει; εἶπεν ὁ κύριος Θουριὲ.

— Ὁ δεσμώτης Δαλισιέ μὲ παρεκάλεσε νὰ τῷ δώσω τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα.

— Καὶ τῷ τὰ ἔδωκες, ἐννοεῖται.

— Μάλιστα, κύριε, ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν μὲ παρεκάλεσε νὰ δώσω ἀσφαλῶς κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν· προσεπειθήθη ὅτι συγκατένευσα.

— Καλὰ. Δότε μοι αὐτήν.

Ὁ κύριος Θουριὲ ἤνοιξε τὸ περικάλυμμα καὶ ἀνέσυρε τέσσαρας σελίδας πλήρεις.

Διέτρεξε ταχέως τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Μούλ, ὅστις ἀνεσκίρτησεν ἀναγνώσας τὴν διεύθυνσιν.

Δὲν εἴσθε πλέον στενοχωρημένος ὅπως εὑρετε τὸ μέσον νὰ ὁμιλήσῃ ἡ κόρη αὐτῇ; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτὴς μειδιῶν.

— Ὁχι, κύριε, καὶ τὸ μέσον αὐτὸ εἶνε τόσῳ μᾶλλον καλλίτερον, ὅσῳ τὸ ἀνεκαλύψατε πρὸ ἐμοῦ. Αὐριον ἐλπίζω ὅτι θὰ γνωρίζωμεν πῶς νὰ βασισθῶμεν.

— Τὸ ἐλπίζω ἐπίσης.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν: *Πρὸς τὴν δεσποινίδα Αἰμιλλὰν Σουσά. Ὁδὸς Προαστείου Ποασονιέρ.*

Δύο ὥρας μετὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην ἡ Ἀνζῶν—τὸ ὄνομα τῆς μικρμποροῦ περὶ ἧς ὁμιλήσεν ὁ Μούλ εἰς τὸν ἀνακριτὴν—εἰσῆρχετο εὐθυμὸς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Πουλχερίας.

— Μικροῦλά μου, εἶπεν, ἔχω καλὰς εἰδήσεις νὰ σου δώσω· ὁ ἀγαπητικὸς σου δὲν ἔχει πλέον φόβον, εἶνε μάλιστα θαρρῶ πολὺ καλλίτερα.

— Πῶς;

— Εἶνε ἓνας κατεργάρας. Ἀπόδειξε εἰς τὸν ἀνακριτὴν ὅτι ὅταν ἐδολοφόνησαν τὴν μητέρα του, αὐτὸς ἐπερπατοῦσε ἡσυχὸς μὲ τὰ χεῖρα εἰς τὴν τσέπη εἰς τὰ Ἡλύσια, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πῶς. Θὰ τὴν γλυτώσῃ!

— Τὸ πιστεύεις; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Πουλχερία.

— Παναγία μου! ἔτσι λέγουν! Δὲν εἶνε πλέον στὴ μυστικὴ φυλακὴ καὶ ἐφώναξε καὶ τὸ δικηγόρο του, ἓνα γέρο πονηρὸ πῶς τραβᾷ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ διαβόλου.

— Λέγεις ὅτι δὲν εἶνε πλέον εἰς τὴν

μυστικήν φυλακήν; Τότε ἡμπορῶ νὰ τὸν ἰδῶ;

— Βέβαια, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃς ἀ-
δειαν.

— Ἀπὸ ποῦ; Τί πρέπει νὰ κάμω διὰ
νὰ τὴν λάβω;

— Τίποτε εὐκολώτερον. Ἐνας ἀνεψιός
μου, ποῦ εἶνε φύλακας εἰς τὸ δεσμοτή-
ριο καὶ ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε ὅλα αὐτά, θὰ
σοῦ δώσῃ. Αὐριο τὸ πρωὶ σοῦ τὴν φέρνω.

— Ἀλήθεια; ὦ! καλὴ μου κυρία
Λανζών, πόσον σὲ εὐχαριστῶ.

— Μικροῦλά μου ... πόσον τὸν ἀγα-
πᾶς! Καὶ αὐτός! εἶνε δυνατόν νὰ λησμο-
νήσῃ τέτοιον ἔρωτα;

Ἡ Πουλχερία δὲν ἐκοιμήθη ὅλην τὴν
νύκτα. Ἐφραττάζετο κατὰ μυρίους τρό-
πους τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Λαυρεντίου. Τὸν
φαντάζεται σπεύδοντα πρὸς αὐτήν, ὅτι
τὴν ἐναγκαλίζεται περιπαθῶς, ὅτι μαν-
θάνει χάριν αὐτοῦ τί εἶχεν ὑποφέρει, ὅτι
τὴν ἀγαπᾷ πλέον ἢ ἄλλοτε καὶ ὅτι θὰ
ἡθροῦτο — διότι θὰ ἡθροῦτο — καὶ θὰ
ἦσαν εὐτυχεῖς. Τὸν φαντάζεται ὅτι
τὴν ὑποδέχεται ψυχρῶς, ὅτι ἐκείνη τῷ ὑ-
πομιμνήσκει τὸ ἔγκλημά του, ὅτι τὸν ἀ-
πειλεῖ, ὅτι θὰ ἀνακοινώσῃ τὴν ἀπόδειξιν,
ἣν εἶχεν εἰς χεῖράς της, ὅτι δὲ ἡ ἀπειλὴ
αὐτῇ τὸν ἔκαμνε νὰ φρικίῃ, νὰ πίπτῃ εἰς
τοὺς πόδας της· ἀλλ' ὅχι! τὴν ἀγάπα.

Παράδοξον τῶνόντι, ἡ ἰδέα ὅτι ἦτο ἔ-
νοχος, μόλις ἀπησχόλει αὐτήν. Τοῦτο
ἦτο δευτερεῦον, σχεδὸν ἀσήμαντον. Ἡ-
θελε ν' ἀγαπᾶται! Δὲν ἐφρόντιζε διὰ τὰ
λοιπά.

Τὴν ἐπαύριον πράγματι ἡ Λανζών ἔ-
φερε τὴν ἀδειαν.

— Εἰπέ πῶς δὲν εἶμαι καλὴ διὰ σένα,
εἶπεν ἡ ἔμπορος μὲ πικρὸν μειδίαμα.

Ἡ Πουλχερία τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐξ-
ελθοῦσα μετὰ σπουδῆς διηυθύνθη πρὸς τὸ
δεσμοτήριον.

ΛΕ'

Ἐν τούτοις, ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζε πρὸς
τὴν φυλακὴν, ἡ Πουλχερία ἐβράδυνε τὸ
βῆμα· ἡ ἀβεβαιότης καὶ ὁ φόβος συνέ-
θλιβον τὴν καρδίαν της. Τέλος διήλθε
τὰς κιγκλίδας τοῦ δεσμοτηρίου, παρου-
σίασε τὴν ἀδειαν καὶ εἰσήχθη.

Ἄν μὴ ἦτο ἀπησχολημένη, θὰ παρε-
τῆρει ἴσως εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δεσμοτη-
ρίου τὸν Μοῦλ, ὅστις τὴν κατώπτευν.

Ἐπερίμενεν ὀλίγον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ
ἰσογαίου.

Φύλαξ τις ἔφερε τὸν Λαυρέντιον καὶ
τοὺς ἀφῆκε μόνους.

— Πουλχερία! ἀνέκραξε παρατηρήσας
αὐτήν. Πῶς μὲ ἐνθυμήθης; Ἄ, μὲ ἀγα-
πᾶς λοιπόν!

— Ναί, τὸ γνωρίζεις καλὰ, ἐψιθύρισε
μετὰ συγκινήσεως.

— Καὶ ἔτρεξες. . . ὅταν ὅλοι οἱ φίλοι
μου μὲ φεύγουν καὶ ἐρυθριῶ διότι μὲ ἐ-
γνώρισαν. Σὺ ἔχεις καρδίαν! Καὶ ἐγώ, ὁ
ὁποῖος σοῦ ἐπροξένησα τόσας θλίψεις!
Τὰς ἐλθισμόνησας; Μὲ συγχωρεῖς;

— Τὸ βλέπεις, ἀφοῦ εἶμαι ἐδῶ. Ἐ-

πειτα, νομίζω, ὅτι καὶ σὺ μὲ ἀγαπᾶς,
δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Ναί, νομίζω, ὅτι ποτὲ δὲν σὲ ἡγά-
πησα, καθὼς τώρα.

— Καὶ δὲν ἀγαπᾶς παρὰ ἐμέ;

— Βέβαια.

— Μοὶ ὀρκίζεσαι;

— Τὸ γνωρίζεις καλὰ, σοὶ τὸ εἶπον
πολλὰκις, καὶ δὲν μὲ ἐπίστευες.

— Σὲ πιστεύω τώρα. Εὐχαριστῶ! ὦ,
εἶμαι εὐτυχής. Ὀμιλεῖς διὰ θλίψεις; Ὅχι,
ἐγὼ σοῦ ἐπροξένησα. Σὲ ἠνόχλησα, σὲ ἐ-
κούρασα μὲ τὸν ἔρωτά μου. Καὶ ἡ ζηλο-
τυπία μου, ἐνθυμεῖσαι; Τί τὰ θέλεις; ἡ-
μην τρελλή. Ἐπειδὴ σὲ ἔβλεπα ἀπησχο-
λημένον, ἀδιάφορον, σκυθρωπόν, ἐνόμιζα
ὅτι εἶχα ἀντιζηλον. Ἀλλ' ἡ μόνη μου ἀν-
τιζήλος ἦτο τὸ δυστυχὲς ἐκεῖνο πάθος,
τὸ χαρτοπαίγνιον.

— Δυστυχῶς, ναί.

— Αὐτὸ σοὶ τὸ συγχωρῶ. Ἐπρεπε νὰ
τὸ ἐννοήσω. Θὰ ἤμην πάντοτε καλὴ, ἡ-
συχος. Θὰ σὲ ἀγαποῦσα· διότι ἤρχοντο
στιγμαί, βλέπεις, ποῦ ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἔ-
βλεπα νεκρόν. Τέλος πάντων ἡ ζωὴ μας
ἦτο ἀφόρητος καὶ ἔπρεπε νὰ χωρισθῶμεν.
Ἡλπίζα ὅτι θὰ σὲ ἐλθισμόνων. Ἀλλ' ὅχι!
ὦ! ποῖον μαρτύριον ὑπέφερα αὐτοὺς τοὺς
μῆνας! Ἀλλὰ τόρα ἐτελείωσαν, διότι εἶνε
ἀλήθεια, μὲ ἀγαπᾶς, δὲν μὲ ἀπατᾶς;

— Ὅχι, δὲν σὲ ἀπατῶ. Καὶ αἰσθάνομαι
εἰς τὴν καρδίαν μου ζωηροτάτην ἀγάπην
... Δὲν ἀμφέβαλες οὔτε μίαν στιγμὴν· εἰς
τὴν δυστυχίαν μου αὐτήν, ἡσθάνης συμ-
πάθειαν... Γνωρίζεις, δὲν εἶνε ἀληθές;
ὅτι δὲν εἶμαι ἔνοχος;

— Ἄς ἀφήσωμεν αὐτά, εἶπε στενοχω-
ρουμένη κἄπως καὶ κύπτουσα τὴν κεφα-
λήν.

— Πῶς νὰ ἀφήσωμεν αὐτά, τί θέλεις
νὰ εἴπῃς. Μήπως καὶ σὺ ἀκόμη πιστεύ-
εις; ...

— Μὴ ψεύδεσαι, εἶπε ζωηρῶς, διότι
δὲν θὰ σὲ πιστεύω καὶ εἰς τὰ ἄλλα. Εἰπέ,
ἂν θέλῃς, ὅτι δὲν εἶχες συναίσθησιν τῆς
πράξεώς σου, ὅτι ἦσο τρελλός...

— Ἀλλ' ὅχι, ἀνέκραξε μετὰ ζωηρότητος,
εἶμαι ἀθῶος... Πῶς! καὶ σὺ φαντάζεσαι
ὅτι ἐδολοφόνησα... ὦ! τί δύναμαι νὰ
ἐλπίζω, ἀφοῦ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μὲ γνω-
ρίζουν καὶ μὲ ἀγαποῦν, μὲ νομίζουν ἔνο-
χον!

— Σιώπα, εἶπεν.

Ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν καὶ καταβιβά-
ζουσα τὴν φωνὴν μυστηριωδῶς:

— Εἶμαι βεβαία, εἶπεν, ἔχω τὴν ἀπό-
δειξιν.

— Τὴν ἀπόδειξιν; ... ποῖαν ἀπόδειξιν,
ἐτραύλισεν ἐκπληκτος.

— Τὸ ἐγγχειρίδιόν σου μὲ τὸ αἷμα· εἶχε
μείνει εἰς τὰ φορέματα τῆς Μαριέττας
καὶ τὸ ἦνρα πλησίον εἰς τὴν κλίνην της.

— ὦ!

— Ἀλλὰ κἀνείς δὲν μὲ εἶδε, καὶ τὸ ἔ-
κρυψα... μείνε ἡσυχος, δὲν θὰ τὸ ἀνακαλύ-
ψουν, δὲν θὰ μάθουν τίποτε.

— Τί λέγεις; εἶνε ἀδύνατον! ὦ! Θεέ
μου! μήπως ὀνειρεύομαι;

Εἶχε γίνεи πελιδνὸς καὶ σχεδὸν ἐλι-

ποθύμει· ἔθεν ἡναγκάσθη νὰ καθήσῃ.

— Πρόσεξε, εἶπεν ἡ Πουλχερία κρατή-
σου· μᾶς ἀκούουν, μᾶς παρατηροῦν.

Ὁ Λαυρέντιος προσεπάθησε ν' ἀ-
νεγερθῇ μηχανικῶς. Ἐκείνη ἐξηκολού-
θησεν:

— Ἐπειτα κάμνεις καλὰ νὰ μὴ θέλῃς
νὰ ὁμολογήσῃς ἀκόμη καὶ εἰς ἐμέ· τοῦλά-
χιστον θὰ προσπαθῇσω ν' ἀμφιβαλῶ, ἀλλὰ
μὴ φοβῆσαι, τὸ ἐγγχειρίδιον δὲν θὰ βγῇ
ἀπὸ τὰς χεῖράς μου ... σοὶ τὸ ὀρκίζομαι.
Ἄν ἤξευρες τί μοὶ ἔκαμαν διὰ νὰ τὸ
κατορθώσουν.

Καὶ διηγῆθη τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς
βασάνους, τὰς ὁποίας ὑπέστη ἀφ' ἧς
στιγμῆς ἐγκατέλιπε τὸ προσκεφάλαιον
τῆς Μαριέττας, τὴν ἐπίσκεψιν της εἰς
τὴν καταικίαν τοῦ Λαυρεντίου, τὴν ἀ-
φεθεῖσαν ἐπιστολὴν της, τὴν ἐν τῷ
δωματίῳ ἔρευναν τῆς ἀστυνομίας, τὴν
σύλληψιν της, τὴν ἀνάκρισιν, τὰς ἀπει-
λάς, τὰς παγίδας, τὰ πάντα τέλος.

Ἐκεῖνος τὴν ἤκουε χωρὶς νὰ τὴν δια-
κόψῃ, μὲ ἀπλανὲς τὸ ὄμμα καὶ τὸν νοῦν
συγκεχυμένον.

— Καὶ ἀντέστην εἰς ὅλα! εἶπε μετ'
ὑπερψίας σχεδόν, καὶ ὅ,τι καὶ ἂν κάμουν
δὲν θὰ μάθουν τὸ μυστικόν μου. . . Γνω-
ρίζεις ὡς ποῦ ἔφθασαν; μοὶ ἀνέγνωσαν
μίαν μαρτυρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλεγες ὅτι
ἀγαπᾶς ἄλλην. Ἀλλὰ θὰ μὲ περιέπαιζαν...
Δὲν εἶνε ἀλήθεια, αἶ;

— Ὅχι, εἶπε μηχανικῶς.

— Καὶ τὸ λέγεις! εἶπε φρικιώσα καὶ
θεωροῦσα αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτεῖ. Μήπως
ἡ μαρτυρία ἐκείνη εἶνε ἀληθής;

— Ὅχι, εἶπε συνερχόμενος, ἦτο πα-
γίς καὶ ἔκαμες καλὰ νὰ μὴ ἁμπεύσῃς εἰς
αὐτήν.

— Ἄ! ἡμην βεβαία· ἀλλὰ ἔρχονται,
σύελθε, φανοῦ ἀτάραχος.

Ἡ ὥρα τῆς ἐπισκέψεως εἶχε παρέλθει.
Ὁ φύλαξ, ὅστις εἶχεν ὀδηγήσει τὸν Λαυ-
ρέντιον, εἰσήρχετο ἵνα τὸν παραλάβῃ.

— Θάρρος καὶ ἐλπίς! ἀνέκραξεν ἡ
Πουλχερία βλέπουσα αὐτὸν ἀπομακρυνό-
μενον.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἡσθάνετο ἐν ἑαυτῇ
περισσότεραν πεποίθησιν ἢ ὅτε εἰσῆλθε.
Καθ' ἣν στιγμὴν ἔφθασε πλησίον τῆς θύ-
ρας ὅπως ἐξέλθῃ, φύλαξ τις, προσελθὼν,
τῇ εἶπε ταχέως καὶ χαμηλοφώνως:

— Σεῖς ἐπεσκέφθητε τώρα τὸν κύριον
Δαλισιέ;

— Ναί...

— Ἰδοὺ μία ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν μοῦ
ἔδωκεν. Ἀλλὰ μὲ βλέπουν, καὶ δὲν ἡμ-
πορῶ νὰ βγῶ. Μπορεῖτε νὰ τὴν δώσετε
κατὰ τὴν διεύθυνσίν της;

— Ναί, δός μου τὴν.

Ὁ φύλαξ τῇ ἐνεχείρισε κρύφα τὴν ἐπι-
στολήν· ἦτο ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ὁ ἀνα-
κριτὴς καὶ ὁ Μοῦλ εἶχον ἀναγνώσει τὴν
προτεραίαν.

Ἡ Πουλχερία ἐξῆλθε περίεργος, ἀνή-
συχος, τεθορυβημένη. Εἰς ποῖον ἄρα γε ἔ-
γραφεν ὁ Λαυρέντιος;

[Ἐπεται συνέχεια]

•Ρ.